

[Maigaard.]

tryk — Hendes Majestæts loyale opposition, opposition, fordi vi ikke er tilfreds med det forslag, der foreligger, loyal, fordi vi i vores arbejde i uddannelsesudvalget vil sigte efter et resultat.

Niels Jørgen Nielsen: Når jeg har bedt om ordet, er det ikke, fordi jeg er uenig med mit partis ordfører, tværtimod, jeg kan skrive under på hvert et ord, der blev sagt, men jeg vil gerne komme med nogle bemærkninger til § 5 for at uddybe problemerne lidt vedrørende kristendomsundervisningens placering.

Ministeren har i sin fremsættelsestale sagt meget rigtigt, at det er en af de paragraffer, et af de områder, hvor der er sket den største ændring fra ministerens udkast og til selve lovforslaget. Jeg beklager den ændring, der er sket her, og jeg har lidt vanskeligt ved at forstå begrundelsen for den, men måske ministeren har argumenter, som jeg ikke kender. Jeg har set på de bilag, der medfølger lovforslaget, hvor man har haft høring mange steder, og jeg har bemærket mig, at der kun er to af de organisationer, der er blevet hørt, der har udtalt sig for den ændring, ministeren har foretaget; det er Landsorganisationen af Skoleelever, og det er Dansk Friskoleforening.

Nu er jeg helt klar over, at en del af dem, der er spurgt, ikke har haft nogen bestemt relation til dette, men jeg har bemærket mig, at hverken Danmarks Lærerforening eller Skole og Samfund, som dog i allerhøjeste grad repræsenterer skolefolk, har haft nogen bemærkninger til ministerens udkast. Jeg går ud fra, at ministeren er bekendt med den gallupundersøgelse, som fandt sted engang sidste efterår, og som blev offentliggjort i Berlingske Tidende den 17. november, hvor folk blev spurgt netop om, hvorvidt de ønskede kristendomsundervisningen i folkeskolen bevaret, og hvor 78 pct. stemte ja, altså for det udkast, ministeren havde forelagt, 10 pct. sagde ved ikke, og kun 12 pct. sagde nej. Jeg har derfor ikke rigtig kunnet finde nogen begrundelse for denne ændring i det, der har foreligget.

Nu er der kommet den forandring, at børnene kan fritages, når forældremyndighederne skriftligt erklærer selv at ville give denne undervisning. Jeg vil gerne spørge, som hr. Knud Nielsen gjorde: hvordan har

ministeren tænkt sig at sikre, at børnene så får den undervisning, som loven altså siger de skal have, selv om de ikke får den i skolen? Sådant som paragraffen nu er udformet, synes det at betyde, at alle er forpligtet til at give deres børn kristendomsundervisning, altså også folk, som tilhører andre trossamfund osv. Kan det være rigtigt, at man siger, at i alle tilfælde skal børnene have denne undervisning? Jeg synes, at den frivillighed, som man her vil indføre under den form, fuldstændig slår grunden væk under dette fags placering på linje med andre fag, og sådan som ministeren har fremhævet det så stærkt. Når et fag bliver frivilligt — jeg er tilbøjelig til at tro, det er næsten lige meget, hvad det er for et fag — så er der elever, som gerne vil have den frihed og udnytte den frihed. Alene det vil være med til at give faget en ringere stilling end andre fag. Jeg vil gerne spørge, om ministeren finder det rimeligt, at man opretholder en obligatorisk undervisning i andre religioner og i andre livsanskuelser, mens dette altså ikke gælder kristendomskundskab. Alle vil dog være enige om, at for hele den danske kultur har kristendommen spillet en helt anderledes rolle end andre religioner, og derfor forekommer det mig mærkeligt.

Jeg vil også gerne sige, at der som bekendt er mange forældre, der er imod den obligatoriske seksualoplysning til alle elever. Det har der været megen debat om. Finder ministeren det rigtigt, at de mennesker, som nu har dette syn og ikke ønsker skolens seksualoplysning, skal tvinges og altså ikke har mulighed for at få deres børn fritaget, hvorefter der med hensyn til kristendomskundskab skal være mulighed for fritagelse? Jeg synes, der kommer noget helt skævt ind i det. Jeg har personlig stemt for, at seksualoplysningen skulle fungere, som den gør, men når vi nu bliver stillet over for dette, så synes jeg, det er meget vanskeligt at forfægte, og jeg synes, der kommer en skævhed ind i det.

Endelig vil jeg sige, at ministeren meget stærkt har stillet krav om, at undervisningen i kristendomskundskab skal være kundskabsmeddelende; sådan var det i udkastet og det er det også her. Men i det øjeblik man siger, den skal være frivillig, falder et stærkt argument jo væk på det område og friskoleforeningens argument for, at kristen-